

принципъ : **рачений, неспособенъ за война сторившии се неприятель**, не е никакъвъ неприятель вече, но човѣкъ, който се нуждае отъ нашата помощъ и на която е той отъ провидѣнието прѣпоръченъ.

Не бѣше възможно да останемъ хладни и ние, Българитѣ, къмъ това прѣкрасно човѣколюбиво дѣло като освободенъ, самостоятеленъ и християнски народъ.

„Всѣко нѣщо става по нужда“, казва „Спенсеръ“ ; ний като не ще да се спираме да разглеждаме, що за нужда е била тя, която не до тамъ е интересна за настоящето дѣло, ще започнемъ да разкажемъ на кратко началъ, спорѣтъ който можѣ да стане първо събрание на зачиншицитѣ за склопяването на Българското Дружество отъ Червений Кръсть и какъ се той разви и успѣ да завърже солидарность и укрѣпи постоянство помѣжду първоначалнитѣ членове на Дружеството относително до-искарването на положената идея.

Асѣнъ Ивановичъ Шишмановъ, Докторъ на Медицината, прочугъ и твърдѣ обичливъ и популяренъ лѣкаръ въ столицата, първъ прѣдложи на приятеля си Димитрия П. Каранфиловича : не ще ли бѣде възможно, ако се постарамъ съ съдѣйствието на добри приятели, които располагать съ популяриность и влияние мѣжду интелигенцията въ столицата, да устроимъ Българско Дружество отъ Червения Кръсть.

Тѣй като, споредъ латинската половица, „Tres faciunt collegium“, тѣ — двамата, се постараха и успѣха да увлечать въ настоящето си прѣдприятие за свой другаръ и мощенъ дѣятель приятеля си Иосифа Ант. Ковачова.

Като се нагърбиха, слѣдователно, и тримата съ образуването на Българско Дружество отъ Червения Кръсть, тѣ не престанаха да работять кога изобщо, въ

прѣдварителнитѣ събрания, кога пакъ частно, всѣки отъ тѣхъ съ по блискитѣ си приятели, до дѣто не видѣха постигната цѣльта си — образуването на това Дружество. Най-напрѣдъ успѣха тѣ да спечелатъ по съчувствие къмъ дѣлото дѣятелни другари въ приятелитѣ си : Богдана Горанова, Д-ра П. Минчовича, Д-ра Дим. Молдова и Д-ра Д. Калевича. Послѣдниѣ четирма съ първитѣ трима образуваха едно нераздѣлно въ настоящето прѣдприятие колегиално тѣло отъ тѣкмо честитото количество седемъ членове.

Тия седемъ господа, ржка за ржка хванати, въ нѣколко свои засѣдания, въ които отъ пригласяванитѣ имъ приятели, едни веднѣжъ а други другъ пакъ дохождаха, можиха, съ енергическото съдѣйствие още на господата : Георгия Тишева, Димо Михайлова и Ник. Странски, като въ послѣдно четение, да приематъ приготвенния отъ Иос. А. Ковачовъ проектъ за уставъ на това Дружество. Тоя уставъ, подписанъ отъ помянутитѣ десетъ, се подписа и отъ господата : Д-ръ Атанасовича, Н. Сукнарова, М. Георгиева, Т. Пѣшова, В. Мишайкова, А. Манолова, И. Н. Гюзелева, Т. Иванчова, Д. В. Хранова и П. Гинчева.

При всичко това, че съгласно съ 29 членъ отъ устава, веднѣжъ подписанъ той отъ 20 членове, Дружеството се считаше за учрѣдено, въ събраниято отъ членоветѣ обаче се намѣри за потрѣбно, прѣди да се пристѣпни къмъ избиране на настоятелство, да се узнае прѣдварително наклонността на Князя, да ли той, съгласно съ 2 членъ отъ устава, ще приеме да покровителствува Дружеството. Единъ отъ членоветѣ, натоваренъ съ тѣзи мисня, прѣдаде устава на Князя, който, като задържалъ устава, за да го прѣдаде на военния си министръ, за да му докладва съдържанието, благоволилъ да каже, че той, като похашитеръ,